

ולא מצאו כלום

ניקוי לוח העולם הזה

כשדפקו בדלת, נזכרה בסרט „התפוז המכני”. היא היתה בטוחה שבאים לאנוס אותה. ערכו חיפוש, הפכו את הבית ולא פסחו אפילו על הצעצועים של הילדה

ענת סרגוסטי

פרצו אותה. היא פתחה ושאלה מה עשתה. שלושה שוטרים פרצו אל תוך הדירה והתחילו להפוך אותה ולבצע בה חיפוש יסודי. הרביעי, שאחריכך למדה ששמו אמיר גור, שאל אם היא מכירה את לילי אבירן, שוש ענתה בחיוב וסיפרה שריאיינה אותה כידועות אחרונות. העיתון שבו היא עובדת.

בעודה משוחחת עם הקצין גור, הפכו ה' שוטרים את הבית. הם לא השאירו חפץ על חפץ. פתחו את כל קופסות התבלינים, הפכו את הארונות, הוציאו את הספרים, פיזרו את הניירות, חיטטו בארונות הבגדים, פתחו את כל תכשירייהקוסמטיקה ומיטותהשיניים, אפילו על הצעצועים של הילדה לא פסחו. הכל נעשה תוך כדי צעקות ודיבורים בקולות רמים.

היא התחננה שינסו להנמיך את קולם, כדי שלא יעירו את ילדתה, שישנה כחדרההשינה. הם לא שעו לבקשותיה. „איפה הוולא (המחבוא)? איפה הסתרת את הקילוגרמים?” שאלו אותה בועם. היא ענתה שאינה יודעת על מה הם מדברים, שאין לה סמים בבית ושיפסיקו להפוך הכל.

בחדריה הברוטלית והקולנית אל תוך פרי טיזתה, הרגישה כאילו אונסים אותה. היא היתה מושפלת וחסרת-אונים. אחד השוטרים לקח את פינגקס-הטלפונים שלה והתחיל לעיין בו. השני הפעיל את המז' כירה האלקטרונית כדי לשמוע את ההודעות.

שוטרים, רק אז הציגו לפניו את תעודותיהם ואמרו לו את מטרת בואם: חיפוש סמים. הבחור מעבר לדלת ביתה של שוש אמר לה שהוא מהמיטרה והציג מבעד לאישונית את תעודת-השוטר שלו. היא ביקשה צי"ח"י פוש. הם אמרו שיראו לה אותו רק אחרי שתפ"ח את הדלת. היא לא פתחה והבטיחה שת"ח גברו. הם איימו לפרוץ אם לא תפתח.

מיימון, רק חולצה לגופה, שהיתה בדרך לאמבטיה, ביקשה שיתנו לה שהות להתלבש. הם צעקו לה שתפסיק לשקר. היא רעדה לא האמינה שתעודות-השוטר שראתה מבעד לרוע מזלה, ימים אחרים קודם לכן היא ריאיינה מישהו שהראה לה כיצד השתמש בתעודות-שוטר מזוייפת למטרות שונות. היא לאישונית הן אמיתיות. היא היתה בטוחה שבאים לאנוס אותה.

בעודה מתעקשת בחדר שלא לפתוח את הדלת, הופיע מן העבר השני בחור נוסף ואמר לה לחייג 100 ולוודא שהם אכן שוטרים. היא חייגה, הקו היה תפוס. היא חייגה שוב, הקו היה תפוס. השוטרים מעבר לדלת המשיכו לצעוק ול' קלל.

בשלב הזה, כולה רועדת מחדר, הבינה מיימון שאם לא תפתח מייד את הדלת, הם

ואמר: "תפתחי, תפתחי, זה משהו טוב" היא הוריעה באופן נחרץ שבשעה כזאת אינה פותחת את הדלת לאנשים זרים. אז שמעה אותו אומר למישהו בחוץ שהיא אינה רוצה לפתוח.

באותו שלב כבר התחילה להזיע ולהתמלא אימה. היא לא ידעה מי עומדים מן העבר השני של הדלת, ומה רצונם. התגובה מן המיטרה לא איתרה לבוא: "תפתחי, יא בת-אלף!" צעקו לה והתחילו לב' עוט בדלת בכוח.

היא לא הבינה מה רוצים ממנה. היא שמעה מן העבר השני מישהו מעביר הוראות, שולח אחד שיכנס דרך המירפסת, שני לבדוק את הכיוב ואת השלישי לנסות לחרור לדירה דרך החלון.

היא התחילה לרעוד. בראשה חלפו תמו'נות מזעזעות מן הסרט התפוז המכני. גם שם ביקשו הצעירים כתמימות להשתמש בטלפון וסיימו את המעשה באונס ובהתעללות. כאחות אמוק נעלה שוש את הדלת בכל המנעולים האפשריים ונשענה עליה בגופה, כדי למנוע את פריצתם פנימה.

ק אחרי שהתנפלו עליו בחשיכה, הציגו את עצמם הברנשים לפני דן מויאל כי

דן מויאל, ממיספרת דרדי שבגן-העיר בתל-אביב, חזר הביתה ביום השלישי אחרי השעה 8 בערב. הוא הרליק את הרוד החשמלי וחיכה שהמים יתחממו. ברבע ל-11 באותו הלילה השתכשך מויאל במי-האמבטיה החמימים של ביתו. באותה השעה בדיוק חזרה העיתונאית שוש מיימון לביתה. היא שיחררה את הבייבי-סיטר והתחילה להתפשט כדי להיכנס לאמ'בטיה.

רבע שעה אחרי-כך התחיל מיכצע משולב בדירות שונות בכל רחבי העיר תל-אביב. בביתו של דן מויאל פסק לפתע החשמל. הוא יצא מן המים החמים של האמבטיה, עטף את מותניו במגבת ויצא רטוב אל ארון-החשי' מל, כדי להרים את המפסק. הורם התחרש, מויאל נכנס שוב אל האמבטיה.

בדיוק באותו הזמן שמעה שוש מיימון צילצול בדלת. היא לא ענתה. השעה היתה מאוחרת, בתה בת השנתיים וחצי ישנה. היא חשבה שעוד מישהו מצלצל בדלת הקומה הראשונה של בית-המגורים כדי לשאול על כתובת, או לבקש להשתמש בטלפון, כפי שקרה פעמים רבות בעבר.

כעבור דקות אחדות שוב נפסק החשמל בדירתו של מויאל. הוא שוב יצא מן האמ'בטיה, לבש זוג מיכנסים קצרים שהיו בהישג ידו ויצא אל חדר-המדרגות לטפל במפסק החשמלי. היה חושך. שני ברנשים התנפלו עליו מאחור. נשימתו נעתקה מרוב פחד. הוא לא יכול היה להירגע עוד זמן רב אחרי-כך. הפעמון בביתה של מיימון זימזם שוב. היא הביטה בעד האישונית הקבועה בדלת-הדירה, וראתה מבעדה פרצוף של צעיר בעל חזות מיוחזית. היא שאלה מי זה. הצעיר ענה לה שהוא שליח מהעיתון ונלובס. שיש לו משהו למסור לה. היא ביקשה באדיבות שישים את המישלוח בתיבת-הדואר. הוא ניסה לשכנעה

אחרי שעתוים של חיפוש, שבסיומו נראתה הדירה כמו אחרי פוגרום, ביקשו השוטרים משוש להתלוות אליהם לתחנת-המיטרה. הם לא מצאו בדירתה ולוא פירוד אחד של סם מכל סוג שהוא.

(המשך בעמוד 50)